

„Zeg, hebben jullie geheimen samen? Je zit zoo knusjes te schemeren, ik geloof, ik moest maar meteen weggaan. Zoo vroeg is het toch al niet meer,” stoorde Rie’s stem hun overleggingen.

Maar daar wou Bertha niet van weten.

„Kan je begrijpen. We steken licht aan en je drinkt toch nog wel eerst koffie?”

En Wim zei: „Ik dacht, dat je bleef, van avond.”

„Veel te bang, dat jij nog gewichtige werkzaamheden hebt, waarbij ik je storen zou.”

„Ja, moet je net jou voor hebben, om bang te zijn.”

„Kinders, vecht toch niet onophoudelijk samen,” kwam Bertha tusschenbeide. En tegen Rie: „Nee maar, is ’t nou echt zoo noodig, dat je al weg gaat straks?”

„Echt noodig,” bevestigde Rie nu. „Ik moet absoluut vanavond nog een dictaat uitwerken over een zeer interessant onderwerp. Je weet, professor De Kruyve is altijd interessant. Ik ben er met opzet vanmiddag uitgegaan om vanavond frisch te zijn.”

„Als het dan absoluut moet. Maar koffie drink je toch eerst mee.”

„En dan brengen wij je naar huis. De kinderen slapen en ’t is voor Bertha ook goed, als ze er eens uit komt. Leentje is vertrouwd genoeg om zoolang op te passen.”

„Top. En ga dan even bij oom en tante binnen, dan zijn die meteen in hun schik,” stelde Rie voor.

„En jij kan rustig studeeren in ’t gelukkig bewustzijn, dat de oude luidjes gezelschap hebben,” vulde Wim aan.

„Wel ja, dat ook. Je wilt me toch met alle geweld egoïste hebben, dus ik zal je maar gelijk geven. Maar drink dan ook een beetje vlug je koffie uit, als een beste jongen, anders heb jij ’t op je verantwoording, wanneer ik tot middernacht moet werken.” —

Onderweg had Rie nog allerlei verhalen over profs en studenten, maar eenmaal thuis glipte ze stil naar haar kamer en liet de twee anderen bij oom en tante binnegaan.

Oom, blij met de afleiding, begon met Wim te praten over politiek, in welk gesprek deze maar matig belang stelde, omdat hij wel vooruit ooms beweringen kon berekenen en bij ondervinding wist, dat hij toch nooit te overtuigen was, dat een nieuwe maatregel ook goed kon zijn. Dat de dingen, die nu oud waren, ook eens nieuw geweest waren, scheen nog minder tot hem te kunnen doordringen.

Tante ondervroeg Bertha breedvoerig over de lieve kleine schatjes van kindertjes, een voor ’t jonge moedertje altijd dankbaar onderwerp. Maar toen tante daarna haar ouden klagzang herbegon: dat ze niet begreep, wat zoo’n meisje als Rie er nu

toch aan had, om zoo’n ganschen avond alleen boven te zitten werken; dat zoiets in tante’s tijd nooit in een meisjeshoofd zou zijn opgekomen, en dat de meisjes van toen toch maar wat een degelijke vrouwen waren geworden, getuige zij, tante zelf, en dan nog haar vriendin Neeltje, die met dien notaris uit Schiedam getrouwd was, Bertha had wel eens over hem hooren spreken, hij was een beetje bijziende en ze hadden zooveel kinderen... gaf Bertha aan Wim een wenk, dat het nu weer welletjes geweest was.

Wim, die iets van tantes woordenstroom had opgevangen, begreep, en stond op.

Tante vond wel, dat ze altijd maar zoo kort bleven, maar tegen het argument, dat het nog zoo ver was naar huis, en dat het vervelend zou wezen, als er soms één van de kinderen wakker werd, en ze waren er niet, kon ze niet op.

„Ik begrijp eigenlijk niet, dat ik vroeger niet méér voelde, hoe weinig bevredigend het leven daar eigenlijk was, al hadden we er om zoo te zeggen ook alles,” zei Bertha, toen ze weer samen buiten liepen.

„Och, je verwachtte toen toch zeker ook niet, dat het altijd zoo voor je blijven zou?” plaagde Wim haar.

„Denk je dan, dat Rie ook daarom altijd vroolijk kan zijn, omdat ze nog zooveel van ’t leven verwacht?” vroeg Bertha.

„Rie is vroolijk van nature. Dat is iets, waar je mee geboren wordt. Maar ja, toch is het misschien wel een onbewust verwachten van iets nog veel mooiers, dat die vroolijkheid zoo stralend maakt,” zei Wim nadenkend.

(Wordt vervolgd).

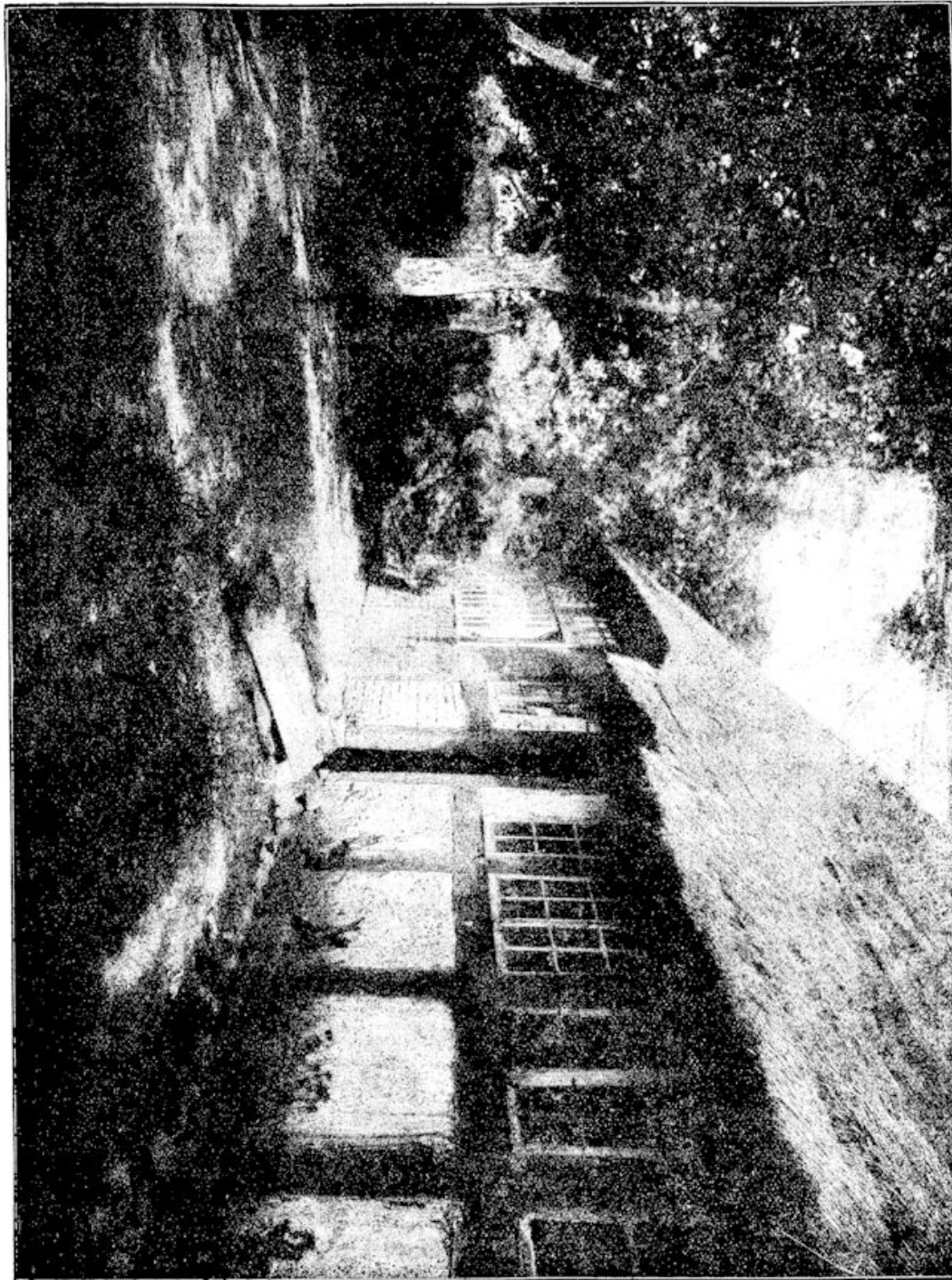

Wat is er nu eigenlijk aan zoo’n oud huis!

Een rieten dak, kleine ramen, ruwe muren... gelukkig wie een ander en beter huis heeft.

Van huizen gesproken, men weet er in onzen tijd wel raad mee. Men bouwt een gansche rij huizen, allen naar een en ’t zelfde model. Zoo komt het betrekkelijk goedkoop. Het gaat ook vlugger in zijn werk. Het is gemakkelijker.

Natuurlijk, zoo kan het wel. Zulke huizen zijn vooral goed voor menschen, die minstens eens per jaar verhuizen gaan. Die geven niet om iets eigens, om iets, dat nu eens heelemaal van henzelf is, iets, waarin hun smaak, hun verlangen openbaar wordt.

HET OUDE HUIS

Zulke menschen zoeken wel een huis, maar geen thuis. Als ze straks weer gaan vertrekken, heeft hun oude woning niets in hen achtergelaten; geen heimwee, geen gemis, geen leegte. En zij lieten niets in de oude woning achter. Hun cachet ligt er niet op, hun smaak spreekt er niet uit, dat eigene, dat een huis tot een thuis maakt, is er niet te vinden.

Maar wat is er nu eigenlijk aan zoo'n oud huis? Och, niets, als een huis voor u is zooveel duizend steenen en zooveel planken. Maar daar is het kamertje, dat in geen ander huis ooit gevonden wordt, ge weet wel, dat kamertje, dat altijd het laatste licht van den avond had; 't kamertje, met de groote hangklok en moeders portret. En daar is dat plekje in de schuur, ge weet wel, dat plekje, waar een zonnestraal door die reet van het houten beschoot binnendrong. En nergens was de geur van het versche hooi zóó doordringend als juist in deze schuur.

En daar is het oude rieten dak, dat eigenlijk geen kleur meer had, het rieten dak, verwaaid en verregend, maar dat zoo mooi was, met zulke zachte tinten, die zoo afstaken bij het groen van de boomen.

Het was uw thuis, dat oude huis. Ge zijt er gelukkig geweest. Ge liet er een stuk van uw leven. Als ge er nog aan denkt, is het u, of weer de geur van het hooi u tegenkomt, of ge moeders stem hoort, en of ge vader door de huisdeur ziet naar binnenstappen.

Ge zoudt nog wel eens een pelgrimstocht willen doen naar het oude huis. Het behoort bij uw zonnige jeugd. En is het ook niet in uw herinnering, of nergens zóó heerlijk de zon scheen als juist bij uw oude woning? Die zonnestralen, door het loover getemperd, waren zoo zacht en zoo mild en weldadig.

Nergens, nergens is een huis als het oude.

Natuurlijk, het had zijn gebreken, 't werd wel een beetje héél oud; het tochtte er nog al erg, het was stoffig. Maar in uw herinnering tellen die gebreken niet mee. 't Huis, waarin ge nu woont, moge veel beter zijn, maar 't is niet het oude huis, het is niet uw huis.

Hoe kwam het toch zoo, dat ge u er zoo thuis voeldet?

Kwam het van moeder, die 't daar binnen zoo gezellig wist te maken? of van vader, die met een kwastje groene verf wonderen deed? Of deed het het zachte lamplicht, dat in den winteravond die wondere gezelligheid gaf in de stille woonkamer?

Misschien maakte alles samen wel dat huis tot een thuis.

Maar gij hebt het verlaten. Gij hebt een ander huis. Welnu, maak het dan tot een thuis. Woont ge in een kazernestraat, het zij zoo, als ge er dan maar

voor zorgt, dat ge op het inwendige van uw woning een eigen stempel drukt. Dat zult ge doen, als ge een persoonlijkheid zijt. Gij behoeft geen kostbare meubels te hebben, maar gij moet ze zóó kiezen en zóó plaatsen, dat ze me iets zeggen van uw smaak en karakter.

En ge behoeft geen *leelijke* dingen om u te dulden. Ook heel eenvoudige gebruiksvoorwerpen kunnen mooi zijn.

Bewaar ook de herinnering aan uw vroeger thuis als een heilige schat. Die herinnering hebben uw ouders u meegegeven. Laat ze niet verbleeken.

Gij zult wel eens verdriet hebben. Het leven zal u moe maken. Zorg zal u kwellen. Laat dan de herinnering aan uw vroeger thuis u blij maken en moed geven en kracht. Vlucht dan in uw gedachten naar de oude woning. Het zal u zijn als toen, toen gij nog kind waart. Toen zijt ge met uw kinderverdriet ook naar huis gevlucht. En 't werd al beter met u, als ge door de huisdeur naar binnen mocht gaan. Ge wist, dat ge daar troost zoudt vinden en veiligheid.

Wat ook een heerlijkheid, 's avonds, buiten in den storm en in het donker op den weg, te denken aan het lamplicht in de huiskamer en aan het kopje thee, dat moeder straks zou schenken.

Zoo'n oud huis, wat is er aan?

Hoe kunt ge 't zoo vragen?

Gij weet ook niet, hoe in een voorwerp zonder leven, Van hem die 't eens bezat een schaduw na blijft zweven,

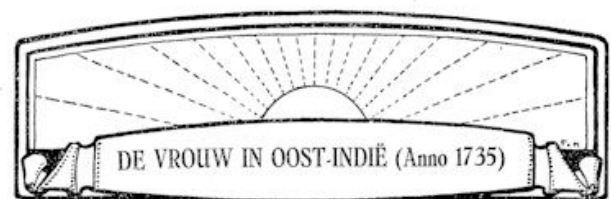
Een straal van licht, die nooit verbleekt.

Gij weet niet, hoe in hout, steen, huisraad, huizen, boomen,

Een stemme woont, waarin met al haar bonte droomen,

Uw eigen jonkheid tot u spreekt.

K.

Er wordt in deze dagen wel veel over de vrouw gesproken en geschreven.

Vrouwen treden op bijna elk terrein van het leven op en het is te voorzien, dat dit in progressieve richting nog geruimen tijd zal voortgaan.

Nog onlangs verleende het Nederlandsche Parlement aan de vrouwen in ons Vaderland het actieve